O Knihulce

a začarovaných knihách

V jednom malém městečku, na hlavní ulici, byla knihovna a v ní bydlela Knihulka. Milovala knížky: každou stránku, každý hřbet, každý obrázek. Měla obrovskou knihovnu a v ní tři tisíce knih. Knihulka znala název i autora každé z nich. Věděla dokonce, na které polici a ve které řadě má každá knížka v knihovně své místo.

Knihy byly její nejlepší přítelkyně. Rozveselily ji, když byla smutná, a dávaly jí velmi moudré rady. Kromě knížek měla Knihulka i další přátele. Ráda si četla s roztomilým lenochodem Rychlíkem. Bylo to opravdu neobyčejné přátelství – moc toho spolu nenamluvili, zato si často navzájem předčítali.

Ke Knihulce do knihovny přicházela každý den spousta dětí. Knihulka jim četla z knížek, a když se děti do četby opravdu ponořily, vysoko pod stropní klenbou knihovny se zjevovaly příběhy, úplně jako ve filmu nebo v komiksu. Někdy pod stropem létali pohádkoví draci, jindy tam v kole tančily princezny anebo si dívenka v krásných šatech tiše povídala s usměvavou kočkou.

Knihulce se žilo dobře a byla by velmi šťastná, nebýt jedné věci, která ji tuze trápila. Zlá čarodějnice Rámusice neměla Knihulčinu knihovnu ráda a Knihulku přímo nenáviděla.

— Jednoho dne, Knihulko, přijdeš do své knihovny a nenajdeš v ní jedinou knihu, — vyhrožovala čarodějnice.

Zlá Rámusice měla vlastní představu o tom, jak by děti měly trávit volný čas. Často je zvala na paseku a vyprávěla jim strašidelné příběhy. Když děti dostaly strach, Rámusice je děsila ještě víc. Zato Knihulčiny knížky přinášely dětem radost, díky nim se často zasnily i zasmály. Děti, které začaly samy číst, už nechtěly sedávat s čarodějnicí na pasece. Rámusici to velmi zlobilo.

Ale to nebylo všechno. Děti, které od zlé čarodějnice vyslechly příliš mnoho příběhů, se proměnily v bojácné a roztřesené bílé králíčky. Králíčci nepoznávali lidi, které znali, když byli ještě dětmi. Jen se chvěli strachem a při každém zapraskání nebo vrznutí se tuze vylekali. Zlá Rámusice už je nemusela lákat na paseku a

strašit je svými příběhy – králíčci přebývali v okolních hustých křovinách a ničemná babice žila z jejich neustálého strachu.

Kam uletěly knihy?

Jednou, když si Knihulka s lenochodem Rychlíkem četli jako vždycky v koruně stromu, kde se mezi listy schovávali před horkým sluncem, uslyšeli prazvláštní zvuky.

— Co je to za divný zvuk? — zeptala se Knihulka.

Rychlík zvedl oči od rozečtené stránky a pohlédl k obloze. Hned uviděl, odkud ten šelestivý zvuk přichází – nad hlavami jim zrovna prolétalo hejno ptáků. Jenže ti ptáci vypadali trošku podivně… Oba kamarádi nemohli uvěřit svým očím. Oblohou letěly knihy. Obrovské hejno knih! V čele toho neobyčejného hejna Knihulka hned poznala velký výkladový slovník ze své

knihovny, který milovala a kterým dokázala listovat celé hodiny.

— Rychlíku, to jsou naše knihy! Honem, poběžme do knihovny! Vypadá to, že Rámusice je proměnila v ptáky a nechala je uletět!

Když Knihulka vběhla do knihovny, zůstala stát jako opařená, s pusou otevřenou úžasem. Odevšad na ni zíraly jen prázdné police.

Knihulka nechtěla ztratit ani minutu, a tak se rozběhla na mýtinu zlé čarodějnice. Rámusice se zrovna chystala vyprávět dětem další strašidelnou pohádku.

— Rámusice, co jsi to udělala s mými knížkami?!

— Varovala jsem tě, ty malá nicotná knihomolko, abys nebalamutila děti svými knihami. Neposlechla jsi mě, proto jsou teď tvoje knihy divoké a plaché jako ptáci. Rozletěly se po celém městě. A tvoje tři nejoblíbenější knížky odletěly na místa, kde už je nikdy nenajdeš: do kráteru sopky, na dno oceánu a na Oranžovou planetu. Bez nich už nikdy nepřitáhneš do knihovny tolik dětí. Konečně mě ty a to tvoje čtení přestanete obtěžovat! — zaječela čarodějnice a skřehotavě se zasmála.

Knihulka si život bez knížek a čtení vůbec neuměla představit. Nevěděla ani, jak jinak by mohla ochránit děti před Rámusicí.

— Ach, mé ubohé knihy, nedokážou žít v divočině. Na dešti zvlhnou a ve větru se jim roztrhají a poztrácejí stránky. Když moje knížky nebudou v bezpečí knihovny, rozpadnou se a bude nadobro po nich, — plakala Knihulka. Pak se ale rozhodla.

— Vydám se na cestu, najdu každou knížečku, všechny si je znovu ochočím a naučím je zase žít v knihovně!

Jenže Knihulka si nevěděla rady. Nikdy nezkoušela chytat ptáčky. Věděla jen, že luční kobylka se na mý-

tině nejlépe chytá do sítě na motýly. Aha! Co kdyby to vyzkoušela na ty rozlétané knížky?

Knihulka a lenochod Rychlík spěchali do obchodu k laskavému Kupci pro síťku na motýly a další věci, které by mohli potřebovat.

— Samozřejmě že mám síť na motýly, — řekl Kupec, — ale jak ty pochytané knihy odnesete? Budou jich celkem tři tisíce, že ano? Vždyť je ani neunesete. Snad je nechcete nosit do knihovny jednu po druhé. To by vám trvalo celé roky.

— Na to jsem vůbec nepomyslela, — povzdechla si smutně Knihulka, — a máme tak málo času. Každým dnem promění Rámusice svými hroznými příběhy další děti v králíky.

Kupec kouknul na Knihulku, pak na Rychlíka, zamyslel se a zmizel v kdesi v útrobách obchodu.

— Myslím, že mám něco, co vám pomůže ty knihy přenést, — ozvalo se z hloubi krámku. Kupec se znovu objevil za pultem a v ruce držel prapodivný malý přístroj.

— Je to kouzelná knihovnička. Dají se v ní skladovat duše knížek, a vy víte, že duše je u knihy vůbec nejdůležitější, — povídá.

— Musíte se dostat ke knize co nejblíž. Nesmíte ji ale vystrašit. Pak zmáčkněte tady to tlačítko a knížka bude vmžiku uvnitř. Tahle kapesní knihovna ani maličko neztěžkne, i kdybyste do ní nachytali tisíce knížek. Kamkoliv půjdete, můžete ji mít hezky u sebe, třeba v kapse.

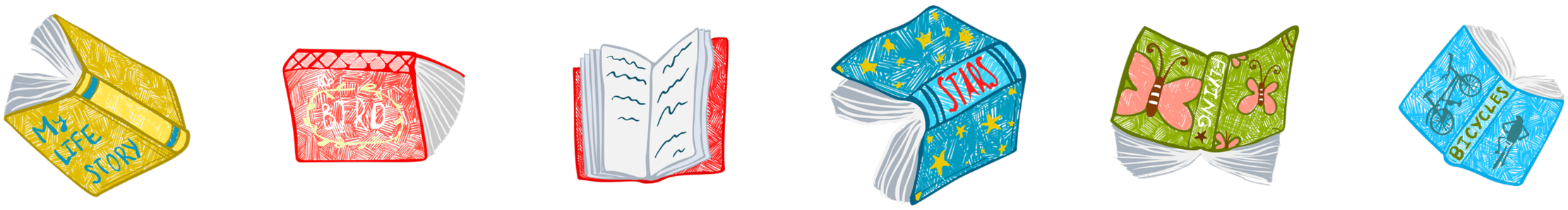

Knihulka vzala kouzelnou knihovničku opatrně do ruky a ze všech stran si ji zvědavě prohlížela. Měla chuť vlepit Kupci pusu na tvář, takovou měla radost, ale nebyl čas. Knihulka a lenochod Rychlík museli bez dlouhého otálení vyrazit.

Jak se chytají knihy

Knihulka s Rychlíkem si vzali na pomoc mapu a v ní vyznačili tři body: kráter sopky, dno oceánu a Oranžovou planetu.

Hned potom se vydali na cestu. Rychlík neuměl chodit moc rychle, to už tak u lenochodů chodí. Knihulka však na něj vždycky trpělivě počkala. Byla moc ráda, že na té výpravě není úplně sama.

Jakmile vyšli z městečka, začali tu a tam potkávat okřídlené knihy. Když byly knížky unavené, posadily se na mez nebo do koruny stromu, aby si chvíli si odpočinuly.

Knihulka se k nim ve vhodnou chvíli šikovně připlížila, vytáhla z kapsy kouzelnou knihovničku, zmáčkla tlačítko a knížka se hned objevila v přístroji.

Tak putovali celé týdny. Po cestě sbírali maliny a borůvky, pili vodu ze studánek a po večerech si předčítali knížky, které zatím pochytali.

Cesta to byla nesnadná a namáhavá. Brzy však spočítali, že už se jim podařilo ulovit víc než polovinu knížek, a to jim dodalo sílu pokračovat dál.

V městečku se zatím děti proměňovaly v bílé králíčky, kteří se schovávali v křovinách a houští kolem kouzelné paseky. Knihy uletěly, Knihulka se z městečka vytratila a děti přestaly číst. Zdálo se, že kletbu zlé Rámusice nemůže nic zlomit.

Knihulka sice neměla z městečka zprávy o tom, co je nového a co se přihodilo, ale věděla, že si musí pospíšit. Kráčeli s Rychlíkem dnem i nocí, po večerech

už si nečetli a skoro nespali. Každá další zachráněná knížka jim však dodala kuráže.

A tak jednoho dne spočítali, že už pochytali dva tisíce devět set devadesát sedm knih. Zbývalo chytit poslední tři – právě ty, které měly děti nejraději a chodily si je poslechnout, když z nich Knihulka předčítala. Rychlík s Knihulkou se skláněli nad mapou. Byla na ní vyznačena tři místa: kráter sopky, dno oceánu a Oranžová planeta.

— Ach, — povzdechl si unaveně lenochod Rychlík.

— Už jsme velmi blízko, brzy budeme mít všechny knížky. A nejsme daleko od sopky, Rychlíku. Tak hlavu vzhůru, — povzbuzovala ho Knihulka. Sama však sotva stála na nohou.

Zakrátko přišli naši malí kamarádi k ohromné sopce, která vypadala jako velikánský komín. Z kráteru stoupal modročerný dým.

— Pamatuješ, jak jsme v jedné knížce četli, že hrdina se vyšplhal na vrcholek vysokého stromu, ten se naklonil přes řeku a hrdina se tak dostal na druhý břeh? — řekl Rychlík a rozhlížel se kolem.

Než stačila Knihulka odpovědět, Rychlík z její kapsy vytáhl kouzelnou knihovničku, sebral ze země těžký kámen a vydal se k nejvyššímu stromu, který rostl hned vedle sopky.

Celou noc šplhal Rychlík do koruny stromu. Když ráno konečně zamával shora Knihulce, strom se pod jeho tíhou najednou zakymácel a začal se pomalu naklánět, až se Rychlík ocitl přímo nad vchodem do sopky. Lenochod vytáhl kouzelnou knihovnu, podržel ji nad kráterem a zmáčkl tlačítko. Ale nestalo se vůbec nic.

Knihulka měla strach, že je zlá babice obelhala a v kráteru žádná knížka není. Ale Rychlík to zkusil ještě několikrát, až se konečně knížka, celá ušpiněná od sazí, vyloupla z kráteru sopky a zmizela v kouzelné knihovně. Rychlík odhodil kámen a strom se zase narovnal.

— Hurá, hurá! Už zbývají jenom dvě, — radoval se Rychlík.

Na druhý den ráno přišli Knihulka s Rychlíkem k oceánu.

— Ale jak se dostanu na dno oceánu? — naříkala

Knihulka a přecházela přitom po pobřeží sem a zase tam.

— Rychlíku, co dělají odvážní hrdinové, když se ocitnou v zoufalé situaci?

— Možná požádají někoho o pomoc…? — odtušil Rychlík nejistě.

A v ten okamžik oba kamarádi uviděli růžovou chobotnici, kterou právě vlna odhodila na břeh. Chobotnice se snažila dostat zpátky do vody. Knihulka s Rychlíkem se na sebe překvapeně podívali.

— Paní Chobotnice, počkejte, potřebujeme vaši pomoc! Musíme se dostat na dno oceánu a najít knížku, která nám uletěla! — křičela Knihulka.

Udivená Chobotnice se zastavila, otočila se ke Knihulce a jedním ladným pohybem vplula zase do vln oceánu.

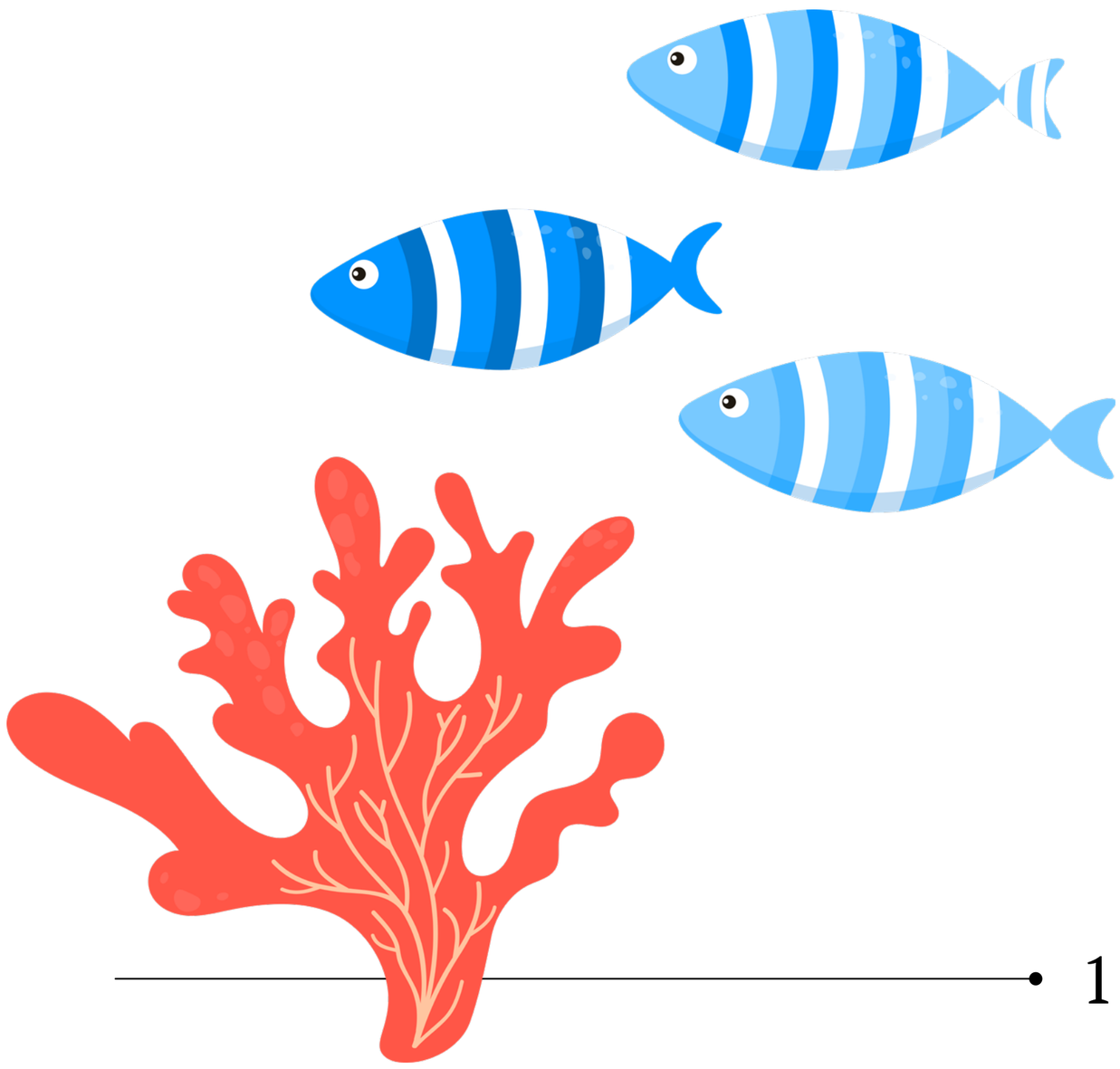

— Ach ne, zdá se, že mi nerozuměla, nebo se polekala, — vzlykala Knihulka.

Chvíli poté se však Chobotnice znovu vynořila, tentokrát s potápěčským skafandrem posetým ko-

rály a lasturami, a přesně ve velikosti tak akorát pro Knihulku.

Knihulka nevěděla, jak Chobotnici poděkovat. Vděčně ji obejmula, nasoukala se do skafandru, chytila svou novou kamarádku za chapadlo a společně vypluly. Mořské želvy, medúzy a hejna ryb – malých žlutých a velkých tmavě modrých – jim plavaly naproti. Knihulka si prohlížela korály a obrovské mořské lastury, které uvnitř ukrývaly bílé perly.

Najednou Chobotnice zpomalila a ukázala na jednu z lastur. Knihulka nakoukla dovnitř a místo perly spat-

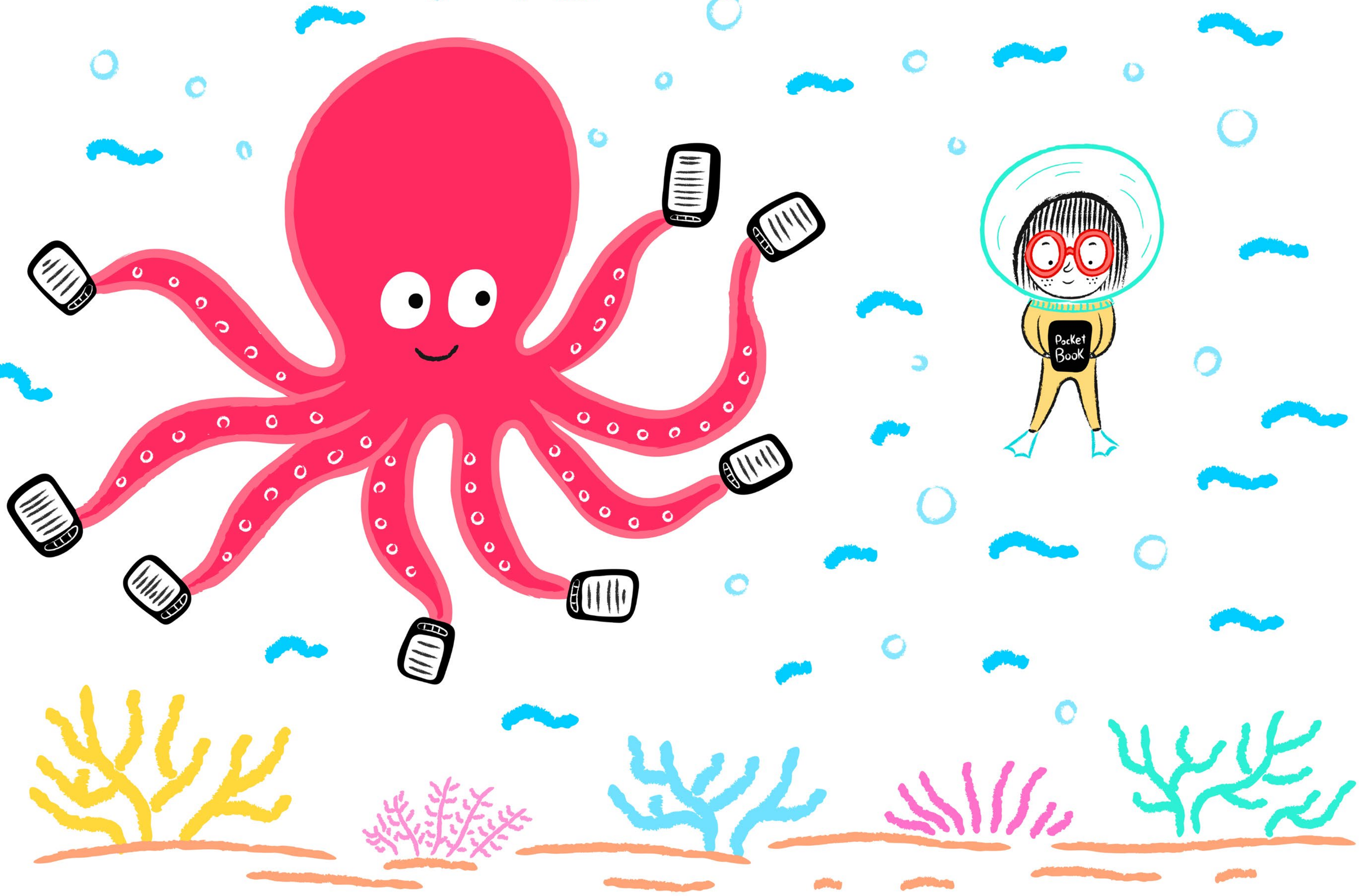

řila svou oblíbenou knihu v zelené vazbě. Ve vteřince byla knížka v kouzelné knihovně. Chobotnice radostí upustila pár bublinek a zamávala Knihulce všemi svými chapadly.

— Rychlíku, skoro jsme to dokázali! Zbývá poslední knížka a můžeme se vrátit domů! — vykřikla Knihulka vesele a poskakovala přitom ve vlnách.

— Jak se ale dostaneme na Oranžovou planetu? To bude tedy pořádný oříšek, — zapochyboval Rychlík.

Oranžová planeta se nacházela přímo nad rozlehlým levandulovým polem. Knihulka s Rychlíkem pochodovali přes pole, kochali se pohledem na fialově zbarvené lány a vdechovali překrásnou vůni drobných kvítků. Pak uviděli na obloze oranžovou tečku. Byla to Oranžová planeta.

— Rychlíku, co udělá knižní hrdina v zoufalé situaci, když poblíž není vůbec nikdo, koho by požádal o pomoc?

— Nejspíš počká, jestli se stane zázrak, — odpověděl Rychlík a posadil se do voňavého levandulového záhonu.

— Rychlíku, podívej! — vykřikla Knihulka a ukázala prstem na oblohu. — Co je to?!

— Tak tomu říkám zázrak, — vydechl ohromeně Rychlík.

Po nebi plul obrovitánský balón. Byl nepopsatelně krásný a celý zářil, že z něj oba kamarádi nemohli spustit oči. Balón letěl blíž a blíž, byl stále větší a zblízka ještě mnohem krásnější… A pak najednou ten balón zvolal:

— Co děláte na mém poli?

Bylo to opravdu hlasité zvolání, takže se zdálo, že k nim promluvil sám balón.

— My… My… tady přemýšlíme, — špitla Knihulka zmateně.

— Přemýšlíte, jak mi vysbíráte levanduli?! — křikl zase balón.

— Ne, my nepotřebujeme levanduli. Přemýšlíme, jak se dostat na Oranžovou planetu, — odpověděla váhavě Knihulka.

Balón ještě kousek sestoupil a zastavil se přímo nad Knihulkou a Rychlíkem, kteří s údivem zaklonili hlavy a hleděli na tu pestrobarevnou krásu. Z koše vykoukl kulaťoučký Méďa.

— A proč jako? — zeptal se.

Knihulka a Rychlík konečně viděli, s kým vlastně mluví.

— Ztratila se nám z knihovny jedna knížka a teď je na Oranžové planetě. Je to nejmilovanější knížka dětí z našeho městečka. Je moc důležitá. Bez ní nemůžeme zachránit knihovnu ani děti. — Pomoz nám dostat se na Oranžovou planetu, — poprosil Rychlík trochu nesměle a váhavě.

— Já čtu nerad. A kromě toho musím létat balónem a hlídat své levandulové pole, — odpověděl Méďa a chystal se zase odletět.

— Počkej, my to bez tebe nedokážeme. Prosím, neodlétej! Jsi náš zázrak, — řekla Knihulka s nadějí.

— Z Oranžové planety uvidíš celé pole jako na dlani, a nemusíš kolem něj létat! — dodal Rychlík.

— A jestli nerad čteš, možná jsi ještě nenašel tu správnou knížku, — usmála se Knihulka. — Přečtu ti příběh, který máme s Rychlíkem nejraději, a když se ti bude líbit, tak nám pomůžeš. Platí?

— Hmmmm… No dobrá, platí, — odpověděl Méďa, vyskočil z koše a přitom stále držel balón na laně.

Knihulka zapnula kouzelnou knihovnu a vyhledala jednu ze svých nejoblíbenějších knížek. Byla o malém chlapci, který byl princem a cestoval na různé planety.

Knihulka četla, ale Méďa jako by si jí nevšímal – rozhlížel se kolem sebe a Knihulka si vůbec nebyla jistá, jestli ji poslouchá.

Začala číst o tom, jak princ mluvil s růží. V tu chvíli se Méďa zamyšleně podíval na Knihulku a řekl:

— Přál bych si, abych taky mohl rozmlouvat s rostlinkami levandulí. Pečuji o ně každý den a taky bych si s nimi rád povídal.

— Co myslíš, že by ti řekly?

— Nejspíš by řekly, jak jsou vděčné, že se o ně starám a že je hlídám, když poletuji v balónu.

— A právě proto potřebujeme knihy. Učíme se z nich představivosti a jak ve svých představách mluvit k těm,

se kterými nemůžeme mluvit ve skutečnosti, — řekla Knihulka.

Méďa si lehl doprostřed levandulí, zadíval se do nebeské modré a poslouchal další kapitoly. Když Knihulka dočetla, Méďa pořád ležel a zasněně koukal kamsi do dáli. Všichni se báli to krásné ticho přerušit.

— Tak dobrá, vezmu tě na Oranžovou planetu. Tvoje knížka se mi líbila. Letět ale může jenom jeden z vás. Balón by nás všechny neunesl.

Kamarádi se na sebe jen podívali a Knihulka rychle vskočila do koše. Méďa hodil Rychlíkovi lano, ke kterému byl balón přivázaný.

— Pevně lano drž a odmotávej ho, dokud se nepřiblížíme k Oranžové planetě.

Balón se vznášel výš a výš, Oranžová planeta se přibližovala a vypadala jako pomeranč vyhozený do nebeských výšek. Pod nimi, kam až oko dohlédlo, se rozprostírala fialová levandulová pole.

Když už byli planetě na dosah, Rychlík přestal odmotávat lano a balón s pasažéry se zastavil. Knihulka si prohlížela povrch planety: opravdu vypadala jako pomeranč, měla stejnou zářivou barvu a malé ďolíčky, jako bývají v pomerančové kůře. Knihulka s Méďou vyskočili z koše rovnou na planetu.

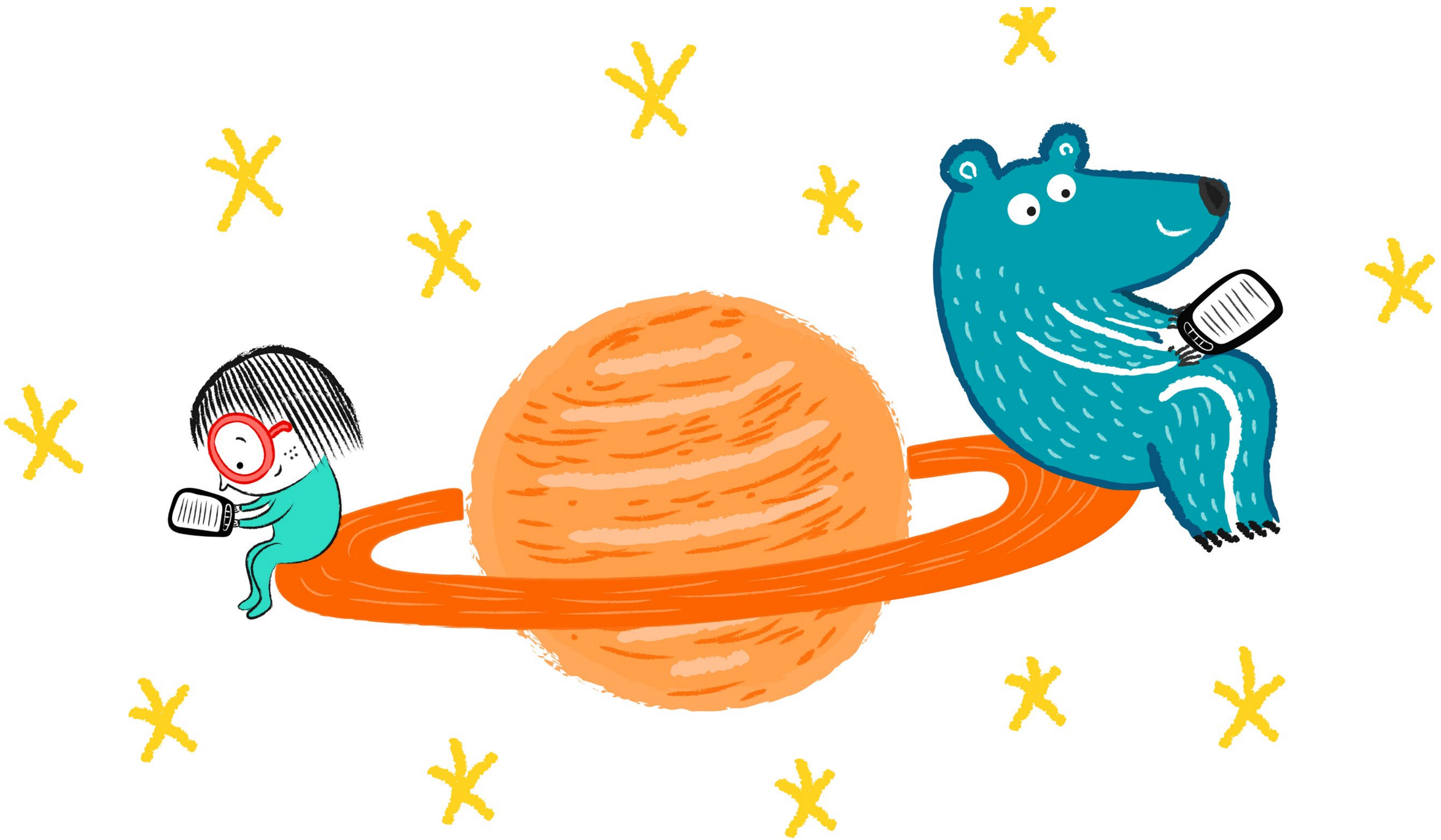

— Tady je! — vykřikla radostně Knihulka. Rozběhla se ke knížce, která před ní nestačila uskočit, a sevřela ji pevně v náruči.

Knihulka nebohou vystrašenou knížku hladila a konejšila, až se knížka uklidnila a přestala třepetat křidýlky. Knihulka vytáhla kouzelnou knihovničku a poslední ze ztracených knih se vrátila tam, kam patřila.

Brzy nato přišla chvíle, kdy se Knihulka a Rychlík museli s boubelatým Méďou rozloučit.

— Méďo, pojeď s námi! Dětem z našeho městečka by se tvůj balón moc líbil.

— Nemohu opustit své levandule. Mám je rád. Kdo jiný by se o ně staral a hlídal je? Ale občas k vám za-

letím, abych si poslechl, jak Knihulka předčítá z knížek, — řekl Méďa zasněně, hodil lano do koše a balón začal zase stoupat k nebi.

Paseka bílých králíčků

Na druhý den brzy ráno se Knihulka a Rychlík vrátili do městečka.

— Děti budou mít velkou radost, až jim povíme, že jsme přinesli zpátky domů všechny knížky, — usmál se Rychlík.

Ale městečko bylo vylidněné a vládlo v něm podezřelé ticho. Knihulka s Rychlíkem kráčeli místy, kde si dříve hrávaly děti. Všude bylo pusto a prázdno.

— Ještě jsme nebyli na pasece zlé čarodějnice. Snad nejsou všechny děti tam? — strachovala se Knihulka.

Jak se blížili k mýtince, Knihulka s Rychlíkem uslyšeli hlasitý skřehot babice Rámusice. Zrovna vyprávěla obzvlášť strašidelný příběh. A co bylo ještě horší, kamarádi uviděli, jak se všude krčí spousta malých ustrašených králíčků. Choulili se k sobě v houští, dlouhé uši a kulaté ocásky se strachy jen třásly. Knihulka se pokusila k jednomu z nich přiblížit, ale králíček uskočil a běžel se schovat.

— To je ale příšerná pohádka, Knihulko. Slyšíš to? — zašeptal Rychlík. — Je tak strašlivě děsivá!

— Neposlouchej ji, Rychlíku. Jinak tě taky promění v králíčka. — Knihulka vytáhla z kapsy kouzelnou knihovnu a zapnula ji. — Teď musíš poslouchat mě!

Jak šli dál směrem k pasece, Knihulka otevřela jednu z knížek a začala číst. Četla hodně nahlas, jak nejhlasitěji to šlo.

Konečně došli až k místu, odkud se ozýval ohlušující hlas čarodějnice Rámusice. V trávě sedělo posledních pět dětí, které se ještě neproměnily v králíky. Děti už však byly v moci kouzla hrozivého příběhu – seděly nehybně, nemohly od Rámusice odtrhnout oči a opakovaly po ní.

Taky Knihulka slyšela, co babice vypráví, a cítila, jak se jí začíná zmocňovat strach. Vypadalo to, že zapomíná, proč tu je a co má dělat.

— Knihulko, pomoz mi, — probral ji najednou z myšlenek Rychlíkův hlas. Otočila se a na místě, kde před chvílí stál její kamarád lenochod, uviděla malého králíčka.

Knihulka sevřela knížku ještě pevněji a čím dál hlasitěji předčítala svoji oblíbenou veselou pohádku.

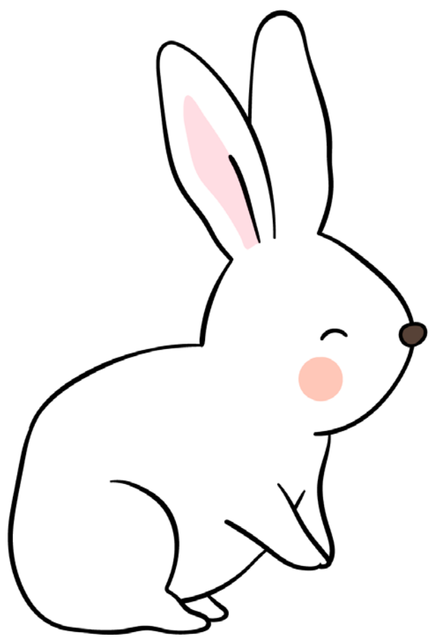

Čím hlasitěji četla, tím slabší se stával hlas čarodějnice Rámusice. Z houští začali vylézat králíčci, vábil je Knihulčin hlas. Za chvíli se kolem Knihulky shromáždily stovky bílých ušáků. Stále byli vylekaní a bojácně se rozhlíželi kolem. Se zájmem však poslouchali, jak Knihulka čte.

Děti, které ještě před chvílí naslouchaly Rámusici, se také otáčely za Knihulčiným hlasem. A zatímco Knihulka četla a četla, dětem se do tváří začal vracet úsměv.

— Ty jedna ošklivá knihomolko, buď zticha! — křikla Rámusice.

Rozběhla se ke Knihulce a po cestě stihla nakopnout několik nebohých králíčků.

— Dej to sem! — Rámusice se natahovala po kouzelné knihovně a vší silou se pokoušela ji Knihulce sebrat.

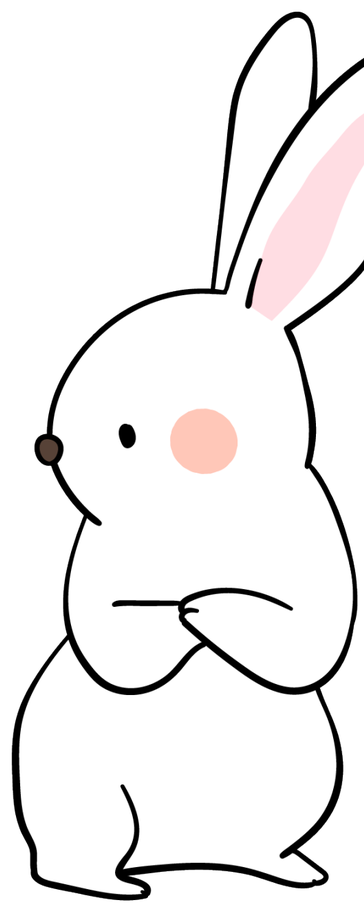

Knihulka se zoufale snažila knihovnu udržet a tiskla ji tak pevně, že omylem zmáčkla tlačítko, kterým chytala knížky, aby je uložila dovnitř. Čarodějnice najednou zkoprněla a ve vteřině se vznesla do vzduchu. Ruce se promě-

nily v křídla, z nich se staly stránky knížky a babice Rámusice zmizela v kouzelné kapesní knihovně.

Knihulka nemohla uvěřit svým očím. Otevřela v kouzelném přístroji knihovnu a tam, mezi svými knížkami, uviděla ještě jednu. Jmenovala se „Pohádka o čarodějnici Rámusici, která nenáviděla knihy“. Knihulka takovou knížku neznala, nikdy ji neviděla ani nečetla. Věděla však velmi dobře, o čem ten příběh je.

— No vida, i ze zlé čarodějnice se může stát dobrá kniha, — pomyslela si Knihulka.

Jakmile se babice Rámusice proměnila v knihu, staly se ze všech králíčků zase děti. Jak pomalu vylézaly z houští, koukaly na sebe trochu překvapeně. Byl mezi nimi také lenochod Rychlík. Od chvíle, kdy ho vylekala strašidelná pohádka, si vůbec nic nepamatoval.

Když děti uviděly Knihulku, měly ohromnou radost. A byly ještě raději, když slyšely, že všechny knížky se vrátily do městečka a že je můžou zase číst. Vydaly se tedy do knihovny a těšily se, že si budou společně předčítat.

A co bylo s knížkami, které Knihulka pochytala? Zůstaly v kouzelné, nebo spíš elektronické knihovně a žijí v ní dodnes. Jejich místa v policích obsadily tři tisíce jiných knih: přinášeli je tam lidé z celého světa, když se

dozvěděli o statečné Knihulce a lenochodu Rychlíkovi, kteří zachránili děti a knihy ze zakletí zlé čarodějnice.

Jednou za týden navštívil knihovnu zvláštní host. Přiletěl do městečka v překrásném horkovzdušném balónu, aby si poslechl příběhy ze své oblíbené knížky o malém chlapci, který byl princem a rozmlouval se svou růží.

LOVE e-reading with PocketBook